

nen els nostres llavis i que barbo-
tegen, quan encara no saben dir
cap més paraula. Aquest ésser és
la nostra mare. Ella ens ha do-
nat tot ço que nosaltres tenim,
ens ha alletat amb els seus pits,
bressolats amb les seves mans,
amorosit amb els seus petons, sem-
pre tendrívol i amanyagat amb les
seves abraçades. Quan encara no
saviem dir res, ella ja endevina-
va tot ço que passava en els adin-
tres d'un cor que albirava en nos-
altres, alleugeria les nostres pe-
nes, mimbava els nostres neguits,
aixugava les nostres llàgrimes i
compartia les nostres alegries.
Ella plorava en les nostres plora-
lies, reia en les nostres rialles, es
gaudia en els nostres goigs i s'en-
tristia en les nostres tristeses. Tot
ço que a nosaltres pertany, per a
ella devé interessantíssim. El més
petit detall, l'epissodi més lleu de
la nostra vida, és quelcom tras-
cendentalíssim per a la nostra
mare. Els goigs i els neguits, les
prosperitats i les dissorts, els nú-
vols i les serenes, que embolca-
len la nostra vida, són el mantell
que plana constantment la testa
de la nostra mare.

Ningú ens ha aimat, ni ens aima
tant com ella. Son amor és gene-
rós, fidel, dessinteressat. A l'a-
mor de mare no li caceu taques
ni negrors, que no les té. Els flu-
xes i refluxes de l'amor humà no
hi entren pas dintre del cor d'una
mare. A una mare robeu-li tot ço
que vulgueu; esmicoleu la seva
honra, tal·leu la seva dignitat, tro-
cegeu la seva carn que tot ho so-
freix resignadament; però no li

toqueu l'honra, ni la carn, ni la
vida dels seus fills, perquè només
aleshores sabriu ço que és l'e-
nuig d'una mare, irada contra vos-
altres. Com lleona, a quina volen
arrebassar la vida dels seus ca-
dells, se us tirarà damunt amb ses
urpes, pidolants de venjança i de
sang.

Ella ens infantà amb greus do-
lors i ens ha donat creixença amb
grans sacrificis. Hom pot ben dir
que el sacrifici endogala tota la
vida de la mare. Totes les asprors
se li fan lleugeres i les coses més
amargues li devenen dolces, quan
amb elles hi alena la vida de son
fill. En som bocins de cor de la
nostra mare; la carn, amb que
fou plasmat el nostre cor, ella ens
l'ofrenà i, amb la sang que corra
per ses venes i que ella ens donà
generosament, la va nodrint tots
els dies. Per això els fills en són
el més preat tresor d'una mare,
i les joies que ella més estima. A
una mare, si voleu, lleveu-li la vi-
da, però no li lleveu la vida de
son fill, perquè l'estima més que
a ella mateixa. Una mare, davant
del cadàver de son fill, ofrena al
nostre esguard un espectacle es-
garrafós. Jesús, en passar pels
carrers de Naïm, no el pogué re-
sistir i és veié forçat a fer un mi-
racle. Un pintor de l'antigor vol-
gué pintar l'enterrament d'un fill
i, no sabent com pintar el dol de
la mare, li pintà els cabells, ta-
pant-li la cara. La mare és un
misteri indescifrabable. Per enten-
dre ço que és una mare, fora pre-
cis ésser mare.

MARIÀN